

Sigurför á Skessuhorn

Klukkan var um áttaleytið að morgni laugardagsins 13. september sl. þegar við félagarnir Jón Geirsson og Snævarr Guðmundsson röltum af stað frá Horni og stefndum á Skessuhorn norðan í Skarðsheiði. Veðrið var betra vonum, sól, gola og vægt frost.

Áætlun okkar var að reyna að klífa NV-vegg Skessuhorns sem fram að þessu var enn óklifinn. Þjár tilraunir höfðu verið gerðar en þeir sem hæst höfðu komist, þeir Björn Vilhjálmsson og Bill Gregory áttu aðeins 40 m ófarna er þeir neyddust til að hörfa frá.

Í undirbúningi okkar fyrir ferðina, höfðum við þann möguleika hugfastan að meira en einn dagur færi í klifur, en segja má að tímaskortur hafi átt stóran þátt í misheppnuðum tilraunum. A. m. k. átti sá möguleiki ekki að verða til þess að klifrið mistækist. Því tókum við með okkur útbúnað til svefnis ef til þess kæmi.

Gangan að veggnum var fremur tíðindalaus nema að við fylltum vatnsbrúsa okkar í lækjarsytru einni (ef við þyrftum að vera í veggnum um nóttina, þurftum við á vatni að halda, en við bjuggumst ekki við að finna vatn í honum), auk þess sem heiður himinn tók að safna skýjum.

Um 10.30 leytið vorum við komnir undir vegginn og héldum vestur með honum að klettarifinu sem gengur niður frá tindinum. Hægra megin í því höfðu þeir Bill og Björn klifrað, þar ætluðum við líka að leggja upp.

Þegar við vorum komnir vestur fyrir rífið, klifum við upp nokkur lítil klettabelti upp á syllu nokkra fyrir neðan aðalvegginn. Þar átum við smávegis og tókum síðan til við að búa okkur undir klifrið, fara í línu, reka inn tryggingar og þess háttar.

Þó nokkurt frost var og vakti mikið grjótflug úr veggnum og þá sérstaklega vestan megin úr honum mikla undrun okkar. Í nokkur skipti þeyttist grjót hættulega nærri okkur, en það kom aðeins fyrir undir veggnum. Þegar ofar var komið vorum við úr þess háttar hættu.

Ákveðið var að Jón myndi byrja að leiða, en síðan myndum við skiptast á. Og þegar við höfðum gert allt klárt lagði Jón af stað og var klukkan þá ca. 11.30.

Fyrsta línulengdin eða spönnin reyndist auðveldari en við var búist, en viðurkenna verður að þarna að neðan leit veggurinn nokkuð hrikalega út. Var spönnin ca. 35 m löng og ákaflega skemmtileg.

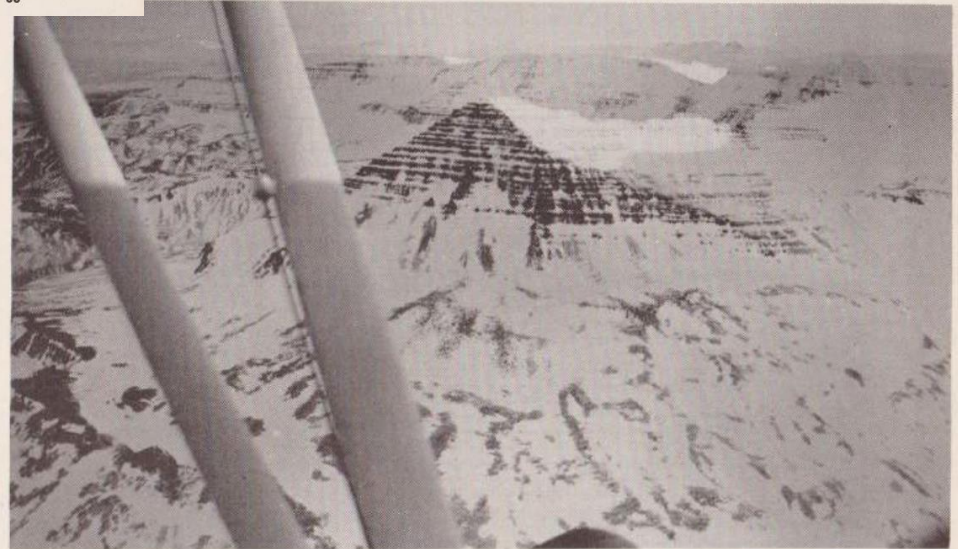
Við fundum strax fyrir því hve örðugt var að klifra með þunga bakpoka, en hjá hvorum okkar vó pokinn ca. 13–14 kg. Einnig hafði kuldinn mikil áhrif á berar hendurnar.

Næsta spönn varð 30 m og lá upp á egg sem var neðarlega á klettarifinu og upp í næsta klettabelti fyrir ofan.

Við tókum eftir því að himinn var orðinn nokkuð skýjaður og þokuslæður að myndast á Heiðarhorni og fleiri góðum tindum. Jók þetta áhyggjur okkar að mun. Matarpásurnar sem við ætluðum okkur að fá við næsta megintryggingarstað færðust jafnóðum yfir á næsta stað o. s. frv.

Fyrstu ummerki ferðar þeirra Björns og Bills fundum við fyrir ofan klettabelti eitt í miðjum veggnum sem gekk ákaflega brösuglega að komast yfir. Sú spönn reyndist vera styst (10 m) í öllu klifrinu, en bergið nokkuð gott. Alls fundum við 3 hnetur og 1 sling eftir þá féлага. Slingið fannst ca. 20 m ofar en 2 hnetur síðan einni línulengd ofar. Var það á þeim stað sem þeir höfðu hæst náð.

Um 4 leytið náðum við þeim stað. Vorum

Skessuhorn.

við þá orðnir nokkuð vongóðir um sigur. Aðeins 40 m eftir upp á að giska og tæpir 4 tímar til myrkurs.

Næsta spönn, sem Jón leiddi, var ákaflega laus og hrundi grjót í hverju handtaki.

Nú höfðum við náð hærra í veggnum en áður hafði náðst og útlitið þar fyrir ofan var ekki svo svart. Við giskuðum á að aðeins væru um 20 m eftir.

Næsta spönn, sú síðasta, lá upp tvö klettabelti. Það neðra var um 6–7 m og reyndist fremur létt að einni tæpri hreyfingu undanskilinni. Síðasta klettabeltið sem ekki var hærra en ca. 5 m reyndist aftur á móti erfitt og þurftum við að stíga í sling á einum stað. Brúnin á klettabeltinu, síðasta hreyfingin, reyndist ákaflega erfið. Þar var ekki um neinn stíl að ræða, aðeins að klóra sig með einhverjum ráðum upp lausan jarðveginn. En hvað um það, við vorum búnir að sigra.

Klukkan var 5.30 og hafði klifrið staðið yfir í 7 klukkustundir. Aðeins örfá spor voru

eftir á tindinn og loks var tími til að fá sér að éta.

Niður fórum við svo um kl. 6.30 og gengum niður í Árdal sem er norðan Hafnarfjalls. Þar lágum við svo úti um nóttina og fórum síðan í bæinn á sunnudeginum.

Leiðin sem við fórum fylgir hægri hlið klettarifsins nær alla leið upp. Hæð veggjarins frá rótum er ca. 250 m og er grjóthrun mikið í honum. Ættu því allir sem þarna fara um að bera hjálma.

Bergið er fremur laust en þó traust á köflum.

Alls þurftum við að klifra 10 spannrir og voru flestar 25–30 m langar, stysta 10 m og lengsta 35 m.

Ef meta á leiðina í gráðum er okkar mat að í heildina sé hún III+/IV en erfiðustu hreyfingar IV+/V (5.6). En föst gráða verður að bíða þangað til fleiri hafa farið hana og gefið sitt álit.

Snævarr Guðmundsson